

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-10-06
Besvaras senast
2020-10-26

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2020/21:41 Den turkiska regimens expansiva utrikespolitik

Målet är inte fred

President Erdoğan i Turkiet uppträder som en sultan i ett pånyttfött osmanskt rike. I dag finns hans trupper i Libyen, på Balkan och i Somalia. De har invaderat delar av Rojava och tagit staden Afrin. I irakiska Kurdistan bombar hans flygstyrkningar civila under förevändningen att de jagar terrorister. Nyligen, den 28 september, sägs det att Turkiet har skickat 4 000 elitsoldater till Azerbajdzjan i konflikten med Armenien. Samtidigt inleder Erdoğan en territoriell konflikt med Grekland, där den gamla Cypernkonflikten fräschas upp för att Turkiet ska kunna kräva delar av Egeiska havet, där det visat sig finnas olja men som man tidigare inte visat något särskilt intresse för från turkisk sida. President Erdoğan för en expansiv och aggressiv utrikespolitik. Det är ett klassiskt agerande för en regering vars största problem egentligen är att dess ekonomi befinner sig i en kris som man till varje pris vill dra befolkningens uppmärksamhet ifrån. Bördan av denna aggressiva utrikespolitik tvingas Turkiets befolkning att bära.

Målet för president Erdoğan är inte fred. För hans del handlar det om expansion och aggression på andras bekostnad.

Målet är inte mänskliga rättigheter

Kritiska röster har höjts. Människor som uttrycker sitt missnöje med regimens politik stämplas dock som terrorister och fängslas. Folkvalda politiker i parlamentariska församlingar, som hyser andra uppfattningar än Erdoğan, som ledarna för HDP, Selahattin Demirtaş och Figen Yüksesdağ med flera, har spärrats in i säkerhetsfängelser. I sydöstra Turkiet har folkvalda kommunpolitiker ersatts med militärer. Vi läser varje dag att regimkritiska advokater, musiker, författare och folkvalda politiker hungerstrejkar i protest mot fruktansvärda fängelseförhållanden, där coronapandemin under bedrövliga sanitära förhållanden härjar. Nyligen dog den framstående kurdiske advokaten och hungerstrejkande människorättskampen Ebru Timtik.

Den 25 september arresterades och fängslades 82 folkvalda oppositionspolitiker från HDP. De arresterades för att de deltagit i demonstrationerna den 6–7 oktober 2014, då de protesterade mot IS/Daishs belägring av staden Kobane i Rojava i norra Syrien, där kurdiska styrkor som skyndat till Kobanes försvar

lyckades bryta belägringen och driva bort IS/Daishs terrorister – ett ingripande som fick ett så stort internationellt stöd att FN senare gjorde den 1 november till World Kobane Day. Det torde alltså stå klart att Erdoğan och Turkiet stod på fel sida när det gällde försvaret av Kobane och inte delar världssamfundets syn på IS/Daish.

Den turkiska militären bedriver en alldeles egen terrorverksamhet riktad mot landets egen befolkning. I Catakdistriktet i Van arresterades militären Servet Turgut, 55 år, och Osman Şiban, 50 år, av turkisk militär och var försvunna i två dagar. Det framkom senare när de återfunnits, illa skadade och omhändertagna på ett sjukhus, att de förts bort med helikopter och torterats ombord, varefter man helt sonika bara kastat ut dem – ett manér likartat det som förekom i Argentina på diktatorn Videlas tid.

Målet för president Erdoğan är inte heller mänskliga rättigheter. I stället kränker han dem.

Målet är inte demokrati

De som uttrycker åsikter som misshagar den nye sultanen/presidenten arresteras och döms som terrorister. De påstås alltså ha bedrivit terrorism inte genom några terroristiska handlingar utan för att ha givit uttryck för sina åsikter, som han påstår är ”ett hot mot statens enhet och integritet”. Det är diktaturens språk! Att flera av dem som arresterats är folkvalda och medlemmar i demokratiska församlingar är utan betydelse för Erdoğan, eftersom han med suverän arrogans deklarerat att ”demokrati är inte målet” för honom. President Erdoğan har i praktiken skapat ett sultanat åt sig själv och tillskansat sig diktatorisk makt.

En statschef med en stat som inte tål kritik, avskaffar demokratin och bryter mot mänskliga rättigheter kommer dock att en dag att kväva sig själv, eller som den svenska poeten Maria Wine en gång uttryckte saken: ”Alla diktatorer drunknar förr eller senare i sina egna stövlar.” Men innan detta sker kommer många människor ha fått utstå svåra lidanden, och det är vad som just nu sker i Turkiet, eftersom det nya Osmanska rikets sultan/president inte har fred, demokrati eller mänskliga rättigheter som mål för sin politik utan endast makt för egen räkning.

För Sverige och EU, som anser sig vara försvarare av fred, demokrati och mänskliga rättigheter, torde det vara en självklar uppgift att kräva att alla HDP-

politiker och människorättsaktivister i Turkiet frigges.

Jag vill sålunda fråga utrikesminister Ann Linde:

1. Avser ministern och regeringen att kräva att HDP:s företrädare i Turkiets nationella parlament och kommunala församlingar samt Selahattin Demirtaş och Figen Yüksekdağ omedelbart försätts på fri fot och får möjlighet att utföra sina politiska uppdrag?
2. Kommer ministern och regeringen att kräva frigivning av alla politiska fångar, som advokater, läkare, forskare, journalister och demokratikämpar?
3. Avser ministern och regeringen att fördöma Turkiet för dess i det närmaste slentrianmässiga bombningar av civila i irakiska Kurdistan och Syrien, där många har dödats och många kvinnor våldtagits för att de har kämpat mot Daish/Isis?
4. Avser ministern och regeringen att i EU ta upp ett fördömande av Turkiets ständiga bombningar i irakiska Kurdistan och Syrien?
5. Avser ministern och regeringen att i EU och FN ta upp Erdoğan's folkrättsvidriga militarisering av Rojava och irakiska Kurdistan samt Turkiets aggressiva uppträdande i Azerbajdzjan, Libyen, Cypern och Grekland?

.....

Amineh Kakabaveh (-)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders